

Sensommerdansen

av Brian Friel

Oversatt av Ragnar Olsen

KATE - Liv Steen
MAGGIE - Susanne Fuhr
AGNES - Kari Bunæs
ROSE - Jeanne Bøe
CHRIS - Cecilie Frøshaug
MICHAEL - Thomas Fasting
JACK - Andreas Kolstad
GERRY - Oddvar Hellan

Regi: Birgitte Halling-Koch
Scenografi: Siri Langdalen
Koreografi: Inger-Johanne Rütter
Sminke: Veslemøy Fosse Ree

NORDLAND TEATER

Kjære publikum.

Velkommen til Nordland Teaters 15 års jubileum, og til Sensommerdansen, et irsk stykke med mange paralleller til vår egen landsdel. Dette er et stykke med alvor, humor, sang og dans.

Neste premiere blir en løssluppen komedie, Pysjamas for sex, med Kirsti Sparboe som gjest. Likeledes vil barneforestillingen Kykkelikasse følge med på vår vinterturnè til de stedene som ikke fikk besøk i høst.

Høstens første premiere blir vår andre Ibsen-oppsetning, Et dukkehjem, med Kirsten Sørliie som instruktør.

Familieforestillingen til høsten blir den populære Pippi Langstrømpe, som blir bearbeidet for oss.

Vi håper at vårt tilbud vil falle i publikums smak.

Thom Bastholm
teatersjef

Ansvarlig utgiver: Teatersjef Thom Bastholm.

Programkomité: Thom Bastholm, Birgitte Halling-Koch og Oddvar Hellan.

Plakat og forside: Siri Langdalen

Premiere: 24. Januar 1995 i Bodø.

Sensommerdansen

STYKKET

Sensommerdansen er Brian Friels definitive gjennombrudd som dramatiker.

Årstallet er 1936 på den irske landsbygda. Det er varmt augustvær med modne marker og blomsterduft.

Vi møter fem livskraftige søstre, og blir vitne til kvinnenes huslige sysler, undertrykte lidenskaper, frodige humor og ville dans.

De to mennene i familien, er broren Jack, en misjonærprest som er blitt hjemsendt av sine overordnede etter tjuefem år i Uganda, og den sju år gamle gutten Michael, sønnen til den yngste av søstrene.

Gjøken i redet er walisieren, sjarmøren og danseløven Gerry. Han er Michaels far, og kommer på to av sine sjeldne, men spektakulære besøk.

Ved å skildre to dager av denne familiens liv, klarer Brian Friel ikke bare å blottlegge det indre landskapet til disse menneskene, men også det ytre landskapet av motsetninger mellom gammel og ny tid.

Det gamle levesettet på landsbygda står for fall. Alt som har vært trygt og hjemmevant føles annerledes. En ny tid står for tur, med større krav til effektivitet. Tekniske nyvinninger gjør mye av det som før fylte livet, overflødig. Radioen virker som en stemningsbærer av alt dette nye, og står sentralt i søstrenes stue. Det er blitt en uro i luften det er umulig å sette ord på, fordi språket for det gamle ikke favner alt det nye.

På en måte er Brian Friel en dramatiker som sørger over en verden som går til grunne og et språk som er gått i oppløsning. Ikke språket som ord og verktøy, men som bærer av en lyskraft som ligger dypere enn vår statiske forståelse av det. Han søker en poetisk dimensjon i tradisjon og samspill mellom mennesker og natur, et lys som drepes hver dag i vår urbaniserte verden, nesten uten at vi merker det. Den effektive måten å se verden på, er i ferd med å knuse de finstemte forbindelsene til fortiden. Vi tramper i vei og bryter med største selvfølgelighet den skjøre sammenhengen mellom oss selv og det mentale univers som det har tatt oss århundrer å bygge opp.

Oddvar Hellan

TIDEN.

Depresjonen i begynnelsen av 30-årene førte til høy arbeidsløshet, sult og nød mange steder. I Storbritannia hadde de fleste næringsgrener vanskeligheter med å komme på fote igjen. Særlig kullminene i Syd-Wales, skipsverftene og bomulls-fabrikkene hadde det svært vanskelig. Så fortvilet var situasjonen, at mange samlet seg i såkalte hungersmarsjer til London for å protestere.

Depresjonen satte selvfølgelig sitt preg på Irland også, men så vant som folk var til dårlige tider, gjorde det ikke store forskjellen.

I midten av forrige århundre døde en million av landets innbyggere av sult p.g.a en sykdom på potetplantene som resulterte i at avlingene råtnet i jorden seks år på rad. Dette kombinert med en befolkningseksplasjon, var hovedgrunnen til den enorme utvandringen til Amerika. Halvparten av dem som ble født i Irland mellom 1830 og 1930 emigrerte for godt. Emigrasjon var, og er fortsatt, for irene en naturlig reaksjon når livsgrunnlaget blir borte.

Men 30-årene var ikke bare nød og elendighet. Det var også underholdnings- og filmindustriens tiår. Folk måtte få tankene bort, og Hollywood sprøytet ut filmer som aldri før. Kinoene ble for det brede lag den helt dominerende kulturopplevelsen, og filmstjernene ble trendsettere for en ny livsstil. Nye moter og overklassens luksus ble gjennom filmen tilgjengelig for alle, og folk utviste stor fantasi for å ligne sine idoler. Westernfilmer med barske stjerner vekket dådsbehovet hos en generasjon førkrigsmenn, og skuespillere som Gary Cooper, James Stewart, Clark Gable og Fred Astair hadde stor påvirkning. Man etterlignet deres måte å gå på, tenne sigaretten på og kysse en pike på. Jentene ville ligne glamorøse divaer som Katherine Hepburn, Carole Lombard, Ginger Rogers og Bette Davis.

Lystspillene preget kinorepertoaret. Det var filmer som var overbærende med menneskets små særegenheter, hvor humoren holdt sentimentaliteten i tømmene og hvor alt vendte seg til det beste. Sydhavsdrømmen "The song of Ceylon" og andre sanger, ble skapt med eksotiske tekster og nye smektende rytmer. Musikkindustrien blomstret, og radioen åpnet for et enormt marked. Menneskene søkte en virkelighet i øyeblikket som var lysere og mer lovende enn verden omkring dem.

HISTORIEN

Kampen mellom dem som ville ha union og dem som ønsket selvstyre i Irland, preget politikken i begynnelsen av vårt århundre. Religionsmotsetningene mellom katolikker og protestanter stod sentralt, en konflikt som kan føres helt tilbake til reformasjonen og den britiske imperialismen. Størsteparten av Irlands befolkning støttet den politiske kampen for selvstendighet, men protestantene i Ulster satte seg imot dette, og truet med å dele de seks protestant-dominerte fylkene i Ulster fra resten av landet.

Siden makthaverene som representerte den engelske krone, sympatiserte med protestantene, kom det til opprør i 1916. Bare to tusen mann gikk til aksjon i Dublin, og de kjempet tappert til de måtte gi seg for overmakten. Fjorten av lederene ble henrettet. Det skulle vise seg å bli det dummeste britene kunne gjøre i en så betent situasjon. De henrettede ble martyrer over natten, og et nytt politisk parti "Sinn Fèin" (Oss Alene), som gikk inn for full uavhengighet, ble dannet og vant et stort flertall av de irske plassene i det britiske parlament i 1918.

Ledet av Eamon de Valera, en av de overlevende lederene fra oppgjøret i 1916, nektet Sinn Fèin å ta plass i London, og gikk istedet inn for å organisere en egen irsk administrasjon. Med dette i sinnet møttes Sinn Fèin-medlemmer som "the first Dàil",—det første irske parlamentet i Dublin i januar 1919. Deres militære avdeling, kjent som Den Irske Republikanske Armé (IRA), erklærte krig mot den britiske administrasjonen i Irland, med støtte fra nesten hele den irske befolkning, unntatt deler av Ulster.

I 1920 var situasjonen så tilspisset at begge parter ble enige om å møtes til samtaler. Sinn Fèin sendte en delegasjon til London, og britene gikk med på opprettelsen av en egen irsk stat som skulle ha full uavhengighet, selv om den måtte forevise enkelte symbolske tilknytninger til kronen. For å møte unionstilhengerene i nord, gikk britene inn for deling av Irland. En nord-irsk stat skulle også etableres med et eget parlament. Nord-Irlands parlament skulle kontrollere seks av ni fylker i provinsen Ulster, og ville være i union med England.

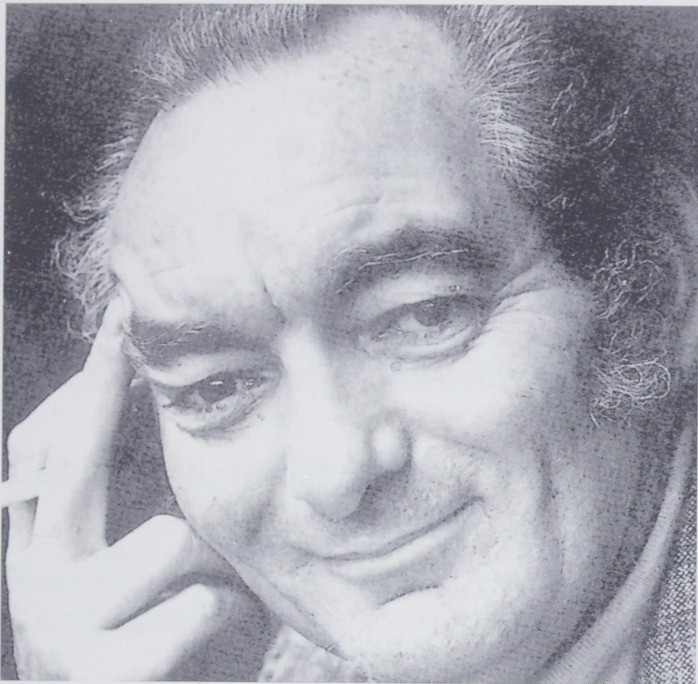
Fremtiden så mørk ut for Irland. Denne avtalen vakte bitter debatt innen Sinn Fèin-parlamentet i Dublin. Pro-avtaletilhengerene vant med

en margin på sekstifire stemmer mot femtisu. Anti-avtalegruppen, ledet av de Valera som var rasende over at en avtale var forhandlet frem som ikke innebar fullstendig uavhengighet trakk seg tilbake fra "the Dáil", og nektet å støtte den nyopprettede fristatsregjeringen.

Dette resulterte i den irske borgerkrigen sommeren 1922. Den var over iløpet av noen få måneder, men da de Valera gav ordre om å legge ned våpnene, var det ingen offisiell forklaring på konflikten. Den er blitt kalt den mest forferdelige av alle irske kriger, og ble en dyp tragedie som skulle prege folk i årtider.

Oddvar Hellan

BRIAN FRIEL (f. 1929)

er den mest kjente dramatikeren i Irland i dag, og han har oppnådd verdensberømmelse for sine mange gode stykker. Han er utdannet lærer og ga blant annet ut to novellesamlinger før han debuterte som dramatiker. Hans mest kjente skuespill er: "Philadelphia, Here I Come"(1964), "Aristocrats"(1979), "Faith Healer"(1979), "Translations" (1980), "Dancing at Lughnasa"(1990), "Sensommerdansen", og "Wonderful Tennessee"(1993). Han er også kjent for sine oversettelser av Tsjekhov og Turgenjev.

Sensom

Kate:	Liv Steen
Maggie:	Susanne Fuhr
Agnes:	Kari Bunæs
Rose:	Jeanne Bøe
Chris:	Cecilie Frøshaug
Michael:	Thomas Fasting
Jack:	Andreas Kolstad
Gerry:	Oddvar Hellan

Nordland Teater takker Gunn Bjørnsen o

nerdansen

av Brian Friel

Oversatt av Ragnar Olsen

Regi:

**Birgitte
Halling-Koch**

**Scenografi:
Koreografi:**

**Siri Langdalen
Inger-Johanne
Rütter**

Sminke:

**Veslemøy
Fosse Ree**

Inspisient:

Ole Kværneng

Sufflør:

Isabella Flått

Lys:

Nils Hansen

Lyd:

Frank Berg

Rekvisitør:

Isabella Flått/Henk Jansen

Systue:

Linda Nielsen

Smed:

Stig Blyseth

Snekker:

Elisabeth Rogstad

Produksjonssjef:

Per Rasmussen

Teaterforlag:

Nordiska Strakosch
Teaterførlaget

Foto:

Frits Solvang

n Erik Rekdal for hjelp under forestillingen.

Skuespillerne:

Liv Steen

Utdannet ved Statens Teaterhøgskole i 1983. Hun har vært ansatt ved Nordland Teater, Hålogaland Teater og Nationaltheateret, samt i NRK Drama og på film. Roller: Bl.a Monica Ahlsen i "Vestavind", Lady Macbeth i "Macbeth", Ellida Wangel i "Fruen fra havet", Sofia i "Vill honning", Carmen i "Carmen", Rosalind i "As you like it" og Hedda Gabler i "Hedda Gabler"

Susanne Fuhr

har spilt revy hos Ole Paus og Einar Schanke, vært ansatt ved Riksteatret, spilt Billie Holiday på scenen og i TV, monologen "Brev til en datter" av Arnold Wesker, "Fortuna" av Alexander Kielland for TV, samt den svenske TV-serien "Morsarvet"

Roller: Miss Sunie i "La Strada dell' amore", Tussi i "Ole Brumm", Kvinnen i monologen "Kjære Cornelis" av Ole Paus, og Pernille i "Et fandens fruentimmer"

Kari Bunæs

Utdannet ved Teaterhøgskolan i Malmø i 1989. I Sverige har hun arbeidet ved Norrbottensteatern, Fria Teatern, Teater Brunnsgratan Fyra, samt med egne programmer. I Oslo har hun spilt sommerteater

på Månefisken.
Roller: Klara i
"Nässlorna blomma",
Catherine i "Utsikt frå
en bro", Thersites og
Æneas i "Troilus og
Cressida", samt Tina i
"Esters testamente" for
Svensk TV. På
Nordland Teater har
hun spilt i
"Kykkelikasse"

Jeanne Bøe

Utdannet ved The
Academy of Live and
Records Arts i London.
Hun har hatt egne kon-
serter og spilt vandre-
teater i Brekkeparken i
Skien, har bl.a danset i
en BBC produksjon,
danset og spilt teater
på Alra Theatre i
London. På Nordland
Teater har hun spilt i
"Kykkelikasse"

Cecilie Frøshaug

Utdannet ved Drama
Centre Ltd, London i
1987. Hun har arbeidet
ved Flaminia Teateret,
Det åpne teater,
Riksteatret, Det Norske
Teater, samt i NRK og i
diverse reklamefilmer.
Roller: Nina i "Det var
ikke min skyld",
Benedicte i "Drittjenta",
Stella i "Reisen til de
grønne skygger",
Snotra i "En møydom",
Maria Stuart i monolo-
gen "Maria Stuart",
Estelle i "For lukkede
dører", Anna i "Det var
en gang" og Norma i
"Roy og Norma"

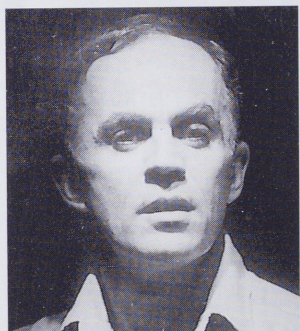
Thomas Fasting

Utdannet ved Statens teaterhøgskole i 1970. Han har vært ansatt ved TV-teatret, Den Nationale Scene og Trøndelag Teater, før han i 1983 kom til Nordland Teater. Han har arbeidet som instruktør for Nordland Teater og for Hamsundagene på Hamarøy.

Roller: "Apen" av Franz Kafka, Jean i "Frøken Julie", Otto i "Victoria", samt en mengde andre roller.

Andreas Kolstad

Utdannet ved Statens Teaterhøgskole. Han er ansatt på Det Norske Teater, hvor han har permisjon for å være på Nordland Teater, og har videre arbeidet ved Den Nasjonale Scene, Fjernsynsteatret, radioteatret samt gjestet ved Nordland Teater som Tom i "Glassmenasjeriet". Andreas Kolstad har spilt over 45 roller i alt, fra drama til musikal på Det Norske

Oddvar Hellan

Utdannet ved Statens teaterhøgskole i 1986. Han har vært ansatt ved Nordland Teater, Hålogaland Teater, Riksteatret, samt arbeidet ved forskjellige teatre som freelancer. Roller: Bl.a Dean Rebel i "Trafford Tanzy", Baron Dott i "Fantastiske Faz", Haimon og vakten i "Antigone", Banksjefen og Post Hans i "Oluf", ingeniør Borgheim i "Lille Eyolf", Isbjørnprinsen i "Nesegrevet", samt roller i film og TV.

Instruktør: Birgitte Halling-Koch

Birgitte Halling-Koch er utdannet skuespiller ved Odense Teaters elevskole i 1972. Hun arbeidet ved flere teatre i Danmark fra 1972-84, og gjorde seg særlig bemerket ved store roller på eksperimentscenen Posthusteatret i København. Hun var ansatt som pedagog på Statens teaterhøgskole i København fra 1985 - 88, og kom deretter til Statens Teaterhøgskole i Oslo, hvor hun stadig er virksom som lærer og instruktør. Hun har tidligere satt i scene "Tartuffe" av Moliere og "Entertaining Strangers" av David Elgar ved utendørsscenen i Soro på Sjælland. På Oslo Nye Teater

(Centralteateret) har hun satt i scene "Guttene ved siden av" av Tom Griffin.

Scenograf: Siri Langdalen

Utdannet ved Statens håndverks- og kunstindustriskole og Arkitekthøgskolen i Oslo. Dessuten har hun vært stipendiat i filmscenografi. Under studietiden hadde hun flere oppgaver for instruktørelvene på teaterskolen. Siden 1980 har hun hatt scenografien for forestillingene på Det Norske Teater, Riksteateret, Den Nationale Scene, Trøndelag Teater, Teateret Vårt, Oslo Sommer Opera, og Oslo Nye Teater. Hun er fast ansatt scenograf i NRK, hvor hun bl.a har hatt ansvaret for Fjernsynsteaterforestillinger som "Den 25. timen" av Enquist, og "Dødsdansen" av Strindberg. På Oslo Nye Teater har hun hatt scenografien på musicalen "Jenta mi", og "Guttene ved siden av".

Koreograf: Inger-Johanne Rütter

Har sin utdanning fra Bergen og fra London, der hun i begynnelsen av sekstiårene var tilknyttet The Bush Davies School of Dancing og The Royal Ballet School. Hun har en bred erfaring som danser og koreograf,

både når det gjelder det klassiske og det moderne repertoar. I fjorten år var hun ansatt som danser ved Den Norske Opera. Ved Nordland Teater har hun hatt koreografien av "Ole Brumm", "Glassmenasjeriet", samt regien av barneforestillingerne "Erta Berta", og "Kykkelikasse".

Sminkør: Veslemøy Fosse Ree

Startet som elev ved Norsk Film, og fikk senere sin utdannelse fra London (ATV). Etter dette arbeidet hun to år i London, og to år i Lisboa. Hun var senere ansatt seks år ved Den Norske Opera. Ved siden av teaterarbeidet har hun arbeidet som sminkør i en rekke spille- og reklame- filmer. Hun har også arbeidet i TV. Ved Nordland Teater har hun hatt sminkeansvaret for forestillingene: "Ole Brumm", "Glassmenasjeriet", "Moren til David S.", "Kjære Cornelis" og "Et fandens fruentimmer"

Depotbiblioteket

NORDLAND TEATER SPILLER I 1995

95sd 12 693

KYKKELIKASSE av Paul Maar

Regi/koreografi: Inger-Johanne Rütter

Scenografi: Kiss Markovic.

Skuespillere: Kari Bunæs, Jeanne Bøe og Thomas Fasting.

Barneforestilling for barn 4-10 år.

PYJAMAS FOR SEX av Marc Camoletti.

Oversatt av Kyrre Haugen Bakke.

Regi: Trond Birkedal.

Scenografi: Per Kristian Solbakken.

Kostyme: Kiss Markovic.

Skuespillere: Kirsti Sparboe, Jeanne Bøe, Susanne Fuhr, Thomas Fasting, Andreas Kolstad, Tore Nysæther.

En løssluppet komedie, blott til lyst.

Premiere 27. april i Mosjøen.

ET DUKKEHJEM av Henrik Ibsen.

Regi: Kirsten Sørli.

Scenograf: Svein Lund-Roland.

Kostyme: Kiss Markovic.

Koreografi: Inger-Johanne Rütter.

Skuespillere: Hilde Grythe, Susanne Fuhr, Nøste Schwab, Thomas Fasting, Andreas Kolstad, Harald Brenna.

Premiere 14. September 1995 i Mo.

PIPPI LANGSTRØMPE av Astrid Lindgren.

Musikk: Georg Riedel.

Bearbeidelse og regi: Liv Borg Thorsen.

Scenografi: Peter Berg.

Koreografi: Inger-Johanne Rütter.

Kostyme: Kiss Markovic.

Pippi Langstrømpe: Jeanne Bøe.

Andre skuespillere: Eva Meinich, Julie Øksnes, Peter Berg, Mathias Eckhoff, Ole Chr. Øen, Kari Bunæs, Fredrik Rütter.

Premiere 2. oktober 1995 i Mo

